

**ԸՇԽԱՐԻ ԴՈՎԼԱԹԸ ԸՇԽԱՐՈՒՄԸ ԿԸՄՆԱ / Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, Հատոր VIII /
Գուգարք (Լոռի), Լոռու բարձրագույն (խոսվածք)**

Ըլում ա չի ըլում՝ մի հարուստ թգավոր: Էն դայդի հարուստ ա ըլում, որ ոսկին ու երծաթը ջորենով ու ուղտերով ա կրելիս, տուն ածելիս ըլում: Էս թգավորը ինչ դար ոսկի, երծաթ, մարմաւ ու անգին քար ա ունենում, չիմ հվաքում ա, մի ամարաթ կանգնացնում, ո՛նչ տեհնված, ո՛նչ լաված:

Պատերն երծաթ ա շինում, տակը մարմաւ քարից, կտուրը ոսկուց: Եբոր շինել ա տալիս, պրծնում, քաղքի միջին ինչոր վենձամարդ կա, չիմնուն էլ կանչում ա ու մի լավ հրսանիք սարքում: Եբոր քեփներու չաղ վախտն ա ըլում, մին-մին հարցնում ա մնձրած մարդկերանցը, թե էն թահրի տուն ո՞րդի են տեհել, ո՞վ ունի նրա ամարաթի պես ամարաթ:

Չիմ էլ ասում են. — Թգավորն ապրած կենա, քու ամարաթն ու նմանը ո՛նչ տեհած ենք, ո՛նչ լսած. ամեն մարդի հունար չի ոսկուց ու երծաթից, անգին քարից քոշկ ու սարահի շինել:

Եբոր չիմ էլ թգավորին գովում են, պրծնում, էն դեն մի Հլնոր ա վե կենում ու ասում. —

Թգավորն ապրած կենա, քու ամարաթն աննման ա, հմա ի՛նչ ասեմ, որ մի պկասութին ունի, որ ո՞չով բրավորդ չի արավ:

— Ասա՛ տենամ, ի՛նչ պկասութին ունի, — ասում ա թգավորը հմբարտ-հմբարտ:

Հլնորն ասում ա. — Թգավորն ապրած կենա, ամեն բանը լավ ա, հմա գուր տեղն էս դուռը շինել տվել:

Եբոր լսում են Հլնորի խոսքերը, փորխոցն ընգնում ա նրանց մեջը:

— Դեռ լավ լսեցեք, Էդնա վրես ծիծաղեցեք, — ասում ա Հլնորը, — որ ամարաթը դուռը չէր ունեցել, թգավորը հավիդենս-հավիդենից միջին կմներ, հմա հմի կմեռնի, էս ոսկին ու երծաթը էստի կթողնու, իրեք գազ պատանը կառնու ու էս դռնովը դուս կերթա...

Էս որ լսում ա թգավորը, մատը կծում ա, շատ տխրում: